

ИЗЪ ЖИВОТА НА ДЕЦАТА ОТЪ ДРУГИТЪ СТРАНИ

АНПО И ГАТИ

АНПО е момченце на осемъ години. Той е голъ-голеничъкътъ. Освенъ чернитъ коси на главата си и едни скжсани гашички, нищо друго нѣма. Съ нищо друго не е облѣченъ. Пъкъ и защо му е. Нали е топло тамъ дето живѣе. А

той живѣе далече, далече отъ насъ — въ чудната страна Индия. У насъ сега е студено, виятъ студени вѣтрове и вихрушки трупатъ прѣспи снѣгъ, камъкъ и дърво се пука отъ мразъ, а тамъ е горещо, жарко слънце пече и пали.

Анпо си има единъ голѣмъ другаръ. Това е слонътъ Гати.

Гати е опитоменъ и работенъ слонъ. Той мъкне всѣкидневно дънери и изважда отъ рѣката голѣми греди. Работи въ гората и въ полето. Бигаръ е неговиятъ стопанинъ. Той го управлява. Анпо пъкъ е най-голѣмиятъ му синъ.

Анпо отъ сърдце обича тѣхния слонъ, а слонътъ Гати тѣй бѣше привикналъ съ малкия Анпо, че тѣ бѣха почти нераздѣлни другари.

— Гати, Гати! — викаше често Анпо, качи ме върху себе си.

Дългиятъ хоботъ на слона хващаше внимателно момчето. Анпо пъкъ здраво се хващаше за хобота му. Едно, две и Анпо е на гърба на слона.

— Гати, Гати, хайде тръгвай напредъ!

Пораздвижи се Гати и тръгва бавно напредъ. Анпо сияе отъ радостъ и весело запѣва.

— Анпо, ще паднешъ, внимавай, момчето ми, — викаше майка му.

Анпо не искаше и да знае.

— Не ще падна, мамо! Азъ зная какъ да стоя и да се държа. Това не е за първи пѣтъ — гордо отговаряше Анпо.

— Хайде, Гати, тръгвай! По-бързо, по-бързо върви! — подканяше го Анпо. И слонътъ веднага тръгваше по-бързо.

Нѣмаше нищо по-хубаво отъ това за Анпо. Той се чувстваше щастливъ на гърба на своя другаръ Гати.

Топло е. Мухи, безбройни мухи се въртѣха около Гати. Щомъ стигна до едно дърво Гати отчупи съ хобота си едно клонче и почна силно да го размахва, за да се брани отъ мухитъ.

— Гати, моля ти се, бжди по-внимателенъ, ти ме удряшъ съ клончето, се провикваше Анпо, и се смѣе гласно.

А Гати се преструва, че не чува и продължава да размахва клончето.

— Гати, подай ми клончето!

Слонътъ подава клончето на Анпо. Анпо го взема отъ хобота му.

— Чакай, мой мили Гати, сега азъ ще те пазя отъ тия досадни мухи, — казва Анпо.

Гати е доволенъ. Бавно запристъква. Анпо се държи съ едната ржка, а съ другата маха ли, маха клончето и пропѣжда мухитъ.

II

— ГАТИ, хайде сега да се окжпемъ! — весело му казва Анпо. — Да се окжпемъ, чу ли? — Хайде по-скоро!

Гати разбира думитъ на Анпо. Анпо се намѣстя по-близо до главата му.